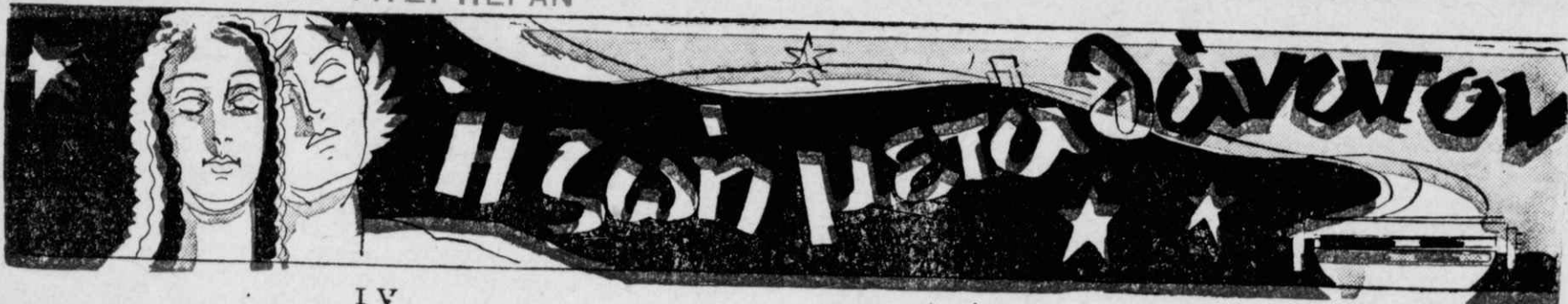

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

IV

“Όπως είπαμε και στο προηγούμενο φύλλο, συντελεί πολύ, σύμφωνα με τις δοξασίες διαφόρων λαών, στην αποκατάσταση ενός νεκρού στον άλλο κόσμο και ο τρόπος με τον οποίο πέθανε.

“Ετσι, οι περισσότεροι πρωτόγονοι λαοί πιστεύουν ότι όσοι πέθαναν από φυσικό θάνατο και δεν κηδεύθηκαν σύμφωνα με τις παραδόσεις της φυλής, αποκλείονται από τον άλλο κόσμο και περιορίζονται σε μία ιδιαίτερη περιοχή της χώρας των πνευμάτων.

Οι Γιαμπίν της Νέας Ιουιnéας, π.χ., έχουν, στη χώρα των πνευμάτων τους, ειδικές περιφέρειες, στις οποίες πηγαίνουν ή ψυχές όσων απαγχονίζονται και όσων καταβροχθίζονται από καρχαρίες και κρυκοδείλους.

Επίσης και οι γείτονές τους, οι Ιθαγενείς Καί, έχουν στον παράδεισό τους ξεχωριστές θέσεις για όσους δολοφονούνται και για όσους πεθαίνουν από μάγια.

Οι Καγιάν της Βόρνεο, πάλι, φαντάζονται πως υπάρχει στον παράδεισό τους ένα ξεχωριστό διαμέρισμα για τους πνιγμένους κι' ένα άλλο για τις γυναίκες που πέθαναν απάνω στον τοκετό τους. Εκεί, και οι μὲν και οι δέ, χαίρονται κάθε απόλαυσι και περνούν μία ζωή μακαρία.

Επίσης κ' οι Έσκιμῶι του κέντρου και οι αρχαίοι Μεξικανοί είχαν την ωραιότερη περιοχή του παραδείσου τους για τις ίδιες γυναίκες. Οι Έσκιμῶι μάλιστα πίστευαν πως πηγαίνουν εκεί και όσοι δολοφονούνται και αυτοκτονούν.

Οι Μεξικανοί είχαν ξεχωριστόν παράδεισο για τους πνιγμένους και γι' αυτούς που πέθαιναν από κεραυνό, όσους δέ πέθαιναν από αρρώστιες ή από γηρατεία τους έστελιαν να ζήσουν μετά θάνατον σ' έναν υπόγειο κόσμο πένθιμο και σκοτεινό.

“Εν' άλλο κριτήριο για την τοποθέτησι μίας ψυχής στον άλλο κόσμο είναι και η δοκιμασίες που υφίσταται μετά θάνατον. Η δοκιμασίες αυτές τους επιβάλλονται κατά κανόνα κατά την διάρκεια του ταξιδιού τους προς τον άλλο κόσμο, και από τον τρόπο με τον οποίο θ' αντιδράση σ' αυτές, εξαρτάται συχνά το μέρος στο οποίο θα πάη και η τύχη που της επιφυλάσσεται.

“Ενας τύπος δοκιμασίας πολύ συνηθισμένος, είναι να βλέπη ή ψυχή ένα τρομερό φύλακα που της φράζει το δρόμο και τον οποίο πρέπει να ξεευμενίση. Σύμφωνα με την πεποίθησι των Γιουρούμπας της Αφρικής και πολλών άλλων πρωτογόνων λαών, ο φύλακας αυτός άγρυπνάει στις πύλες του βασιλείου των πνευμάτων και δεν τις ανοίγει παρά μόνο όταν λάθη ένα γενναίο φιλοδώρημα.

Οι κάτοικοι της Ινδοησίας, πάλι, φαντάζονται ότι ο φύλακας αυτός εξαγοράζεται με τις προσφορές που γίνονται κατά την κηδεία του νεκρού. Οι Άρωνιοι Ινδοί φανταζόντουσαν ότι μία γρηά στρίγγλα φύλαγε στις πόρτες του παραδείσου κι' εκεί σταματούσε τις ψυχές για να εισπράξη τὰ διόδια. “Εβγαζε δέ τὰ μάτια αυτών που δυσασχετοῦσαν να πληρώσουν.

Οι Πουμόν της Βόρνεο πιστεύουν ότι την είσοδο του άλλου κόσμου την φυλάει ένα τερατώδες πουλί, ο «καλάο», που έχει ένα τεράστιο κέρατο στο ράμφος του και του οποίου ή κραυγές τρομάζουν τόσο τους πεθαμένους, ώστε τους

κάνουν να πέφτουν σε μία βαθειά λίμνη, όπου τους καταβροχθίζει ένας πελώριος καρχαρίας. Μόνον δέ όσοι δεν τρομάζουν περνάνε στον άλλο κόσμο.

Πριν φτάσουν στον υπόγειο κόσμο, όπου πηγαίνουν ή ψυχές μετά θάνατον σύμφωνα με την πεποίθησι των Ιθαγενών της Νέας Καληδονίας, είνε αναγκασμένες ν' αναμετρηθούν μ' έναν άγριο ψαρά, που τις αίχμαλωτίζει στα δίχτυα του κι' ο οποίος δεν αφήνει να περάσουν παρά μόνο αυτές που άντ.στέκονται στη λύσσα του.

Οι Ιθαγενείς της Ανκίλας, τέλος, πιστεύουν ότι δυο πνεύματα φυλάει την είσοδο του άλλου κόσμου. Εκεί σταματούνε τις ψυχές και τους άπειθύνουν διάφορες έρωτήσεις. “Όταν λοιπόν ή ψυχή λήη την αλήθεια, την αφήνουν να περάση, όταν όμως λήη ψέματα, την ρίχνουν σε μία σκοτεινή, καταπακτή, όπου πεθαίνει για δεύτερη φορά.

Πολλοί λαοί τυποθετούν ως φύλακα της είσοδου του άλλου κόσμου ένα πελώριο σκύλο. “Ετσι, οι Έρυθρόδερμοι Ινδοί Ούρου κ' οι Ιροκουά φανταζόντουσαν ότι φύλαγε στην αρχή του ποταμιού του θανάτου ένα πελώριος άγριο σκύλος που ώστόσο μπορούσε να ξεγελαστή άν ή ψυχή του πετούσαν ένα μεγάλο κομμάτι κρέας και τον προσπερνούσαν την ώρα που θα ήταν άπασχολημένος να τρώη.

Σύμφωνα με τὰ Ινδικά κείμενα, τους πιο ψηλούς ούρανοῦς των Ινδών τους φύλαγαν οι δυο σκύλοι Γιάμα, οι οποίοι απομάκρυναν απ' αυτούς τις ανάξιες ψυχές.

Μά ο πιο περίφημος κι' ο πιο άσχημος συγχρόνως άπ όλους τους σκύλους - φύλακες του άλλου κόσμου είνε ο κλασσικός Κέρβερος. Τον Κέρβερο τον αναφέρει για πρώτη φορά μ' αυτό το όνομα ο Ησίοδος, ο οποίος μās τον παρουσιάζει ως τον «σκύλο του “Αδη με την μπρούτζινη φωνή». “Ο Κέρβερος επέτρεπε σ' όλους να μπαίνουν στον “Αδη, μα δεν άφηνε κανένα να βγῆ απ' αυτόν. Μπορούσε ώστόσο να τον ξεγελάση κανείς πετώντας του ένα γλύκισμα από μέλι, για το οποίο ήταν πολύ λαίμαργος.

“Ο Απολλόδωρος, στην περιγραφή που κάνει του Κερβέρου, λέει πως είχε τρία κεφάλια και ούρα δράκοντος.

Και ο Βιργίλιος μās τον παρουσιάζει ξαπλωμένο σε όλο του το τεράστιο μέγεθος, ενώ όλο τον τόπο γύρω τον γεμίζει ή ήχώ των τρομερών γαυγισμάτων που έβγαιναν απ' τον τριπλό του λόφυγγα. “Ο τράχηλός του είχε ολόγυρα άντι για τρίγωνο φαρμακερά έρπετά και όταν ή Σίβυλλα του πετούσε κανένα γλύκισμα, άνοιγε και τὰ τρία συγχρόνως πελώρια στόματά του για να τὸ άρπάξη στον άέρα.

Και σήμερα ακόμα, ή λαογραφία της Ελλάδος και της Αλβανίας διατηρεί την άνάμνησι του τρομερού αυτού σκύλου, τον οποίο και ο ίδιος άκόμη ο βασιλεύς του “Αδου, ο Πλούτων, φοβόταν για την κακία του.

“Υπάρχουν όμως και άλλου είδους κίνδυνοι στο ταξίδι της ψυχής για τον άλλο κόσμο. Οι κίνδυνοι αυτοί δεν προέρχονται από φύλακες που έχουν μορφή ανθρώπων ή ζώων, μα από την ίδια τη φυσική διασκευή του έδάφους.

Στις Νέες Έθριδες πιστεύουν ότι ή ψυχή πρέπει να διασχίση τρέχοντας μία απότομη όροσειρά κι' έπειτα να πηδήση πάνω από μία βαθειά άβυσσο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : “Η Συνέχεια.

